

Giving Voice to Child Sexual Abuse and IPV Survivors: A Glimpse into Survivors' Drawings and Narratives

להשמיע את קולם של שורדי פגיעה מינית בילדות ושורדי ואלומות במסגרת היחסים הזוגית: הצצה אל ציורי וסיפורי הניצולים

Aiala Lypinski, Leibovich Inbal, Nihal Midhat Najmey & Limor Goldner

Artifacts such as drawings and sculptures are vital in empowering individuals and communities oppressed by offering an outlet for emotional expression and catharsis. Artistic expression can instill a sense of agency and self-worth, fostering resilience and resistance among the oppressed, reducing the psychological toll of oppression, and providing a counter-narrative to official histories. Among the various forms of oppression, the literature points to the high prevalence of violence within the marital relationship and the sexual abuse of children. The WHO has estimated that about one in four girls and one in 13 boys have been sexually abused as children from 0 to 17. Likewise, data indicated that Intimate Partner Violence (IPV) is a worldwide phenomenon, with nearly one-third of all women globally experiencing some form of IPV in their lifetime. In both cases, cultural mechanisms such as self-blame, social stigma, and shame normalize the abuse and pressure survivors to endure it silently. Great importance lies in making the survivors' voices heard verbally and non-verbally. In an attempt to give voice to the survivors, the current panel presents the drawings and narratives of survivors of various populations by offering four studies. The first study reveals the devastating experience manifested in drawings and narratives of Jewish Ultra-Orthodox mothers following their children's disclosure of being sexually abused. The second study focuses on the desire for revenge and justice as manifested in the drawings of Israeli children who were sexually abused. The third study explores the recovery fantasy and perception of Arab Palestinian women experiencing IPV using drawings and narrative. The fourth study presents the bird nest drawings (BND) of young Israeli adults who were sexually abused during childhood by female perpetrators. The results demonstrate the prevalence of insecure attachment, loneliness, and abandonment. Finally, the fifth study presents the bodily movements of adults during recollecting traumatic memories..

תוצרי אמנות כגון ציורים ופסלים חיוניים בהעצמת יחידים וקהילות מדוכאות על ידי מתן אפשרות לביטוי רגשי וקתרזיס. ביטוי אמנותי יכול להוביל לכינונה של תחושה של סוכנות וערך עצמי, לטפח חוסן והתנגדות בקרב המדוכאים, להפחית את המצוקה ולספק נרטיב נגדי להיסטוריית הדיכוי (Fayemi, 2018; Stuckey & Nobel, 2010).

בין צורות הדיכוי השונות, הספרות מצביעה על השכיחות הגבוהה של אלימות בתוך מערכת היחסים הזוגית ועל התעללות מינית בילדים. ארגון הבריאות העולמי (2022) העריך שאחת מכל ארבע בנות ואחד מכל 13 בנים עוברים התעללות מינית בילדותם מגיל 0 עד 17. כמו כן, נתונים מצביעים על כך שאלימות בני זוג אינטימיים (IPV) היא תופעה כלל עולמית, במסגרתה כמעט שליש מכל הנשים בעולם שוות צורה כלשהי של אלימות במהלך חייהן (WHO, 2021). בשני המקרים, מנגנונים תרבותיים כמו האשמה עצמית, סטיגמה חברתית ובושה מנרמלים את ההתעללות ומשתיקים את הנפגעים. לכן, ישנה חשיבות רבה בהשמעת קולם של הניצולים מילולית ולא מילולית. בניסיון לתת קול לניצולים, הפאנל הנוכחי מציג את הציורים והנרטיבים של ניצולים מאוכלוסיות שונות על ידי הצגת ארבעה מחקרים. המחקר הראשון חושף את החוויה ההרסנית שבאה לידי ביטוי בציורים ובנרטיבים של אימהות חרדיות יהודיות בעקבות חשיפת ילדיהן על התעללות מינית. המחקר השני בוחן את המאפיינים של ציורי ההחלמה בקרב נשים ערביות שחוו אלימות ביחסים הזוגיים תוך התייחסות למתח שבין הימנעות ופנטזיות עתיד. המחקר השלישי מתרכז ברצון לנקמה ולצדק כפי שבאה לידי ביטוי בציורים של ילדים שעברו פגיעה מינית. המחקר הרביעי מציג את ציורי קן לציפור של צעירים ישראלים שעברו התעללות מינית בילדותם בידי נשים. הציורים מדגימים את שכיחותה של התקשרות לא בטוחה, בדידות ונטישה. לסיום, המחקר החמישי עסק בזיהוי לשון הגוף של 50 אנשים בזמן זיכרון באירוע טראומטי.